

тативният, христоматийният, помненият от поета текст. Това дава основания да прокараме тезата (на която ще отделим внимание и в следващите глави), че разликата между двата варианта съвсем не е маловажна. Изпадането на последната, седма част – на огромния, натежаващ наратив – е акт със значещи последици. Радикалното съкращаване на поемата води не само до новото ѝ, поантово-лаконично структуриране. Лирически избистреният вариант на „Калиопа“ много по-удачно се вписва в *първата* поетика на Яворов и значително улеснява и мотивира изнасянето на поемата начело на антологията. Освен че е класически и завършен, вариантът от 1910 г. е и семантически по-беден, тъй като от него са отстранени точно онези естетически доминанти – категориите *пустота, безответност, маргинална откъснатост* – присъстващи във финала на прототекста⁵¹ от 1904 г. и типични, конституентни за поетиката на късния Яворов. „Направеният“ едва през 1910 г. текст на „Калиопа“ е с подчертано релационна стойност: максимално отвореният финал, уводното място в книгата на *светлата* поема би трябвало да изградят представа за *дневен*, мислещ в идилии Яворов. „Калиопа“ (1910) е в състояние да излъчи точно тази представа, особено ако мястото ѝ в антологията е акцентирано, особено ако се подчертае семантическата и поетологическата ѝ съотносимост (на принципа на анти-тезата) с поемата „Нощ“ и цикъла „Хайдушки песни“, окончавачи „Антология“, ако се открие тоталната ѝ обособеност сред „почерците“ на поета. Читателят, а често пъти и тълкувателят на Яворовата поезия не съзнава, че е въввлечен в привиден, правдоподобен, но не и същински и реално присъщ на Яворовия свят дисконтинуитет. И именно тук би трябвало да припомним оня момент от рецензията на Б. Ангелов от 1901 г., когато бе извършено неявното, по жанрово-тематичен признак, противопоставяне на „Нощ“ и „Калиопа“, т.е. между предпоследната и последната творба от „Стихотворения“ 1901. Да припомним, че в „Стихотворения“ 1904 принципът